

на Лермонтовия — самонадѣянъ, гордъ, символъ на неограничена волностъ, на нѣкакво нитчевско „отвждъ доброто и злото“, който остава вѣренъ на създателя си въ едно: и той е оржиде на смъртта — зове „нея“ въ висинитѣ, за да изпита „блаженството велико на смъртта“. Като образъ, той е много по-схематиченъ, по-„отвлѣченъ“ отъ Лермонтовия, та и речъта му е по-реторична и изкуствена.

Нѣкои Яворови пѣсни сж близки по мотиви съ известни пѣсни на руския поетъ, безъ да личатъ нѣкакви формални дири на влияние. Така „Великъ день“, „Маска и др. напомнятъ печалнитѣ размисли въ „Дума“, „И скучно и грустно“, както „Листъ отбруленъ“ — „Дубовѣй листокъ“. А „Две хубави очи“ по тонъ е близка съ „Я, матеръ Божія“.

*

Не може да става дума за нѣкакво по-осезателно въздействие върху Яворова отъ страна на Пушкина, Некрасова, които е познавалъ добре: тѣ, както и Лермонтовъ и по-новитѣ руски поети, сж били за него една прекрасна школа за стихотворно, по-право, лирическо изкуство.

По-плодоносно за вътрешното оформяване на поета е влиянието на Н. Минскій — единъ отъ идейнитѣ поети, станалъ много известенъ къмъ началото на сегашното столѣтие, чиято поезия учудва съ сложната си проблематика. Въ нея се чувствува душата на модерния човѣкъ, — сложна, че и усложнена, дисхармонична, „антиномична“, която напраздно търси разрешението на всички „вѣчни“ „проклетии“ въпроси, завещани отъ миналото. Философскиятъ духъ въ лириката на Минскій, ней-